Fusese o iarnă cumplită. Ninsoarea nu și-a înfrânat defilarea verticală cu zilele, poate cu săptămânile, aducând frigul, umiditatea și tăcerea peste întregul oraș. Într-un final, când înverșunata artistă cu suflet de gheață s-a oprit să își contemple capodopera, i-a luat locul vântul, care a spulberat într-o clipită tabloul ei monocrom, înlocuind tăcerea cu un șuierat sinistru și strident. Oamenii ieșeau arareori din casele lor. Cei care se încumetau, erau luați cu asalt de rafale turbate de vânt care le biciuiau chipul cu fărâme de zăpadă înghețată. Să-și ducă viața de zi cu zi devenise o adevărată aventură.

Fusese o iarnă cumplită... care prinsese gustul puterii și nu voia în ruptul capului să lase locul tinerei primăveri, în ciuda lunii lui făurar care avansa neperturbată în calendare. Oamenii erau sleiți de frigul, negura și bolile care se instalaseră în viața lor de atâta amar de vreme. Proviziile erau pe sfârșite, iar căldura și lumina soarelui de vară păreau doar o amintire îndepărtată.

Din înălțimea atemporalității sale, Dumnezeu privi spre Pământ și fu cuprins de iubire și de milă divină față de oamenii aceștia de treabă care se luptau pentru supraviețuire. Luă atunci o decizie care îi umplu inima de bucurie: se hotărî să le facă un cadou. Și ce are Dumnezeu din abundență pe când noi, oamenii, nu avem niciodată destul? Timp.

Dumnezeu luă o frumoasă zi de primăvară, însorită și plină de speranță, o ambală într-o cutiuță elegantă cu fundiță roșie pe capacul de catifea (cum doar bijutierii știu să-și ambaleze comorile pentru a stimula curiozitatea și dorința) și coborî pe Pământ.

Și cum Dumnezeu înainta, vântul se opri ca prin farmec, ca și cum nici nu trecuse vreodată prin părțile acelea, zăpada nu putu să nu se topească transformând străzile încă pustii în pâraie subțiri de culoare incertă. Obloanele caselor începură să se dea la o parte lăsând să se întrevadă fețe încercănate și palide, dar curioase, care scrutau cerul cu priviri întrebătoare și pline de speranță. Chiar și soarele se puse pe strălucit, la început timid, apoi din ce în ce mai voinicește, încercând să sfarme cu lumina lui o ultimă perdea de nori adormiți, care nu prea înțelegeau ce se petrece. Orașul se trezea încet-încet la viață. Dumnezeu fu mulțumit văzând cum totul se transformă la trecerea Lui, și hotărî să-și conducă pașii către primăria urbei. Primarul era deja într-o ședință extraordinară, împreună cu celelalte capete decizionale ale orașului, ședință legată bineînțeles de sosirea iminentă a primăverii. O audiență în acea zi, imposibil. Ar fi de dorit să își facă o programare, rămâneau câteva locuri pentru săptămâna ce urma. Dumnezeu ascultă cu multă răbdare explicațiile lipsite de entuziasm ale secretarei, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume.

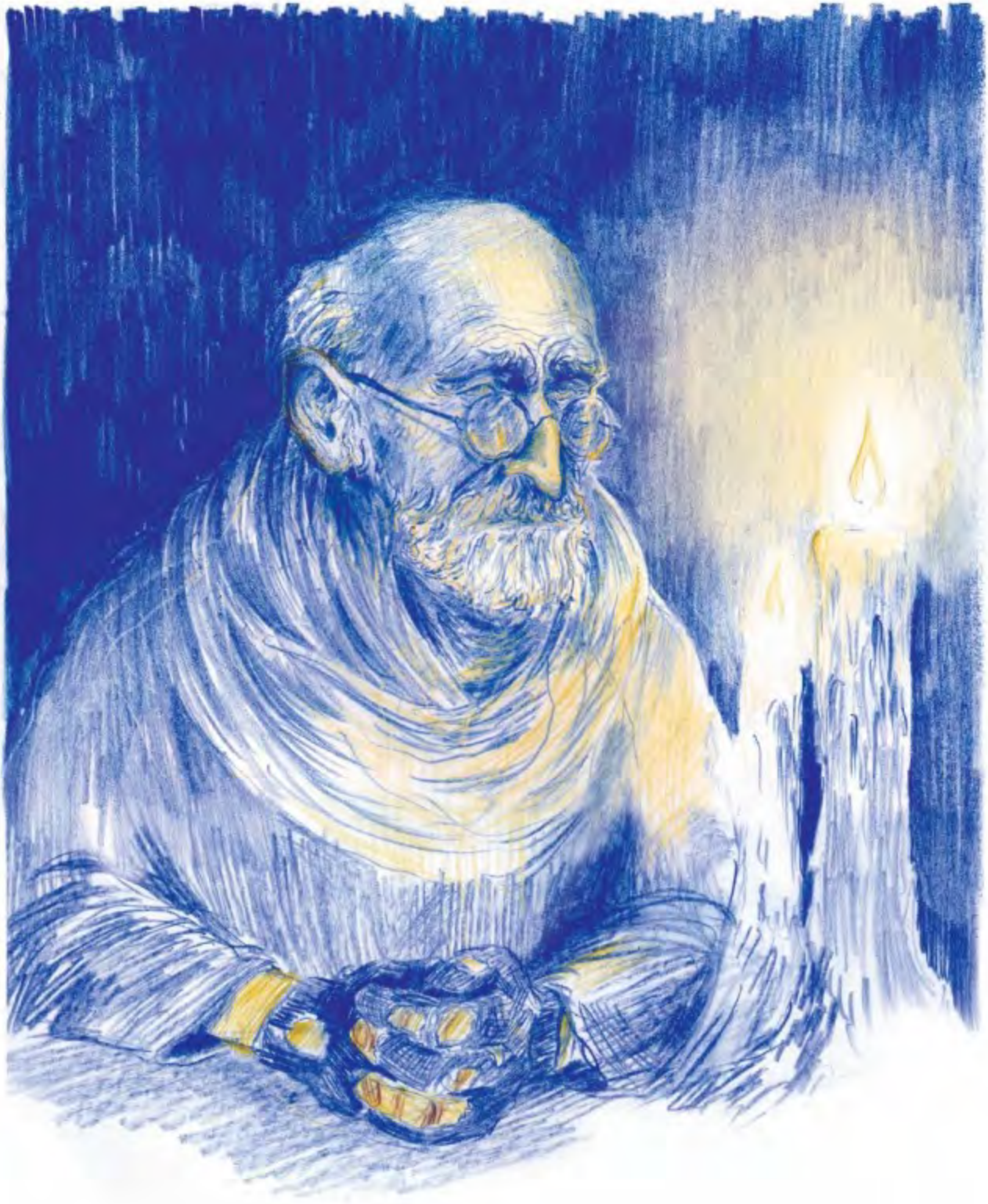

În final salută și-și întoarse pașii spre strada comercială a orașului. Încercă aici să ofere cadoul diferitelor boutique-uri care începeau să-și deschidă brațele amorțite pentru a întâmpina eventualii clienți. Dar cadoul Lui nu-și avea locul aici. Unii se scuzau că nu puteau vinde decât marfa proprie, alții că nu pot accepta produse neomologate, mai încolo îi reproșau că ambalajul era lipsit de originalitate. Și cum stătea acolo, în mijlocul străzii negustorilor, prețioasa cutiuță în mâna lui întinsă, ascultându-le atent justificările, Dumnezeu se trezi acuzat de concurență neloială. Cineva îi indică totuși la capătul străzii o prăvălie, a cărei vitrină era atât de murdară și de încărcată de obiecte felurite și depozitate fără noimă, încât devenise dificil de citit literele aproape șterse, pictate cândva acolo de o mână nu foarte îndemânatică: Vechituri. Un om mărunțel cu niște ochelari fumurii pe un nas mult prea ascuțit, încotoșmănat din cap până în picioare, veni să îl întâmpine când clopoțelul atârnat la intrare își făcu auzit clinchetul cam strident. Să îl întâmpine e mult spus, căci personajul, fără să-i adreseze vreun cuvânt și fără vreo invitație, luă cutia în mâna sa acoperită de o mănușă uzată din care tricotul își pierduse pe alocuri integritatea, și o deschise... Dar o aruncă imediat îndărăt întorcându-i spatele, căci pentru el cutia era... goală. Mormăi ca pentru sine cum că n-avea timp pentru glume proaste și dispăru îndărătul unei draperii grele, plină de praf. Dumnezeu luă cutiuță și ieși: cadourile lui nu sunt vizibile tuturor.